

ἀγίατη μου... Είχε μάλιστα καταστρώσει κ' ένα σχέδιο : Νά πιάσουν με τὸ βαρόνο, νά τὸν δέσουν με μιά πέτρα στὸ λαμπὶ καὶ νά τὸν πετάξουν τὴ νύχτα στὸ κανάλι, πάνω ἀπὸ τὴ Γέφυρα τὸν Στεναγμόν.

Ἐγὼ φυσικὰ εἶπα στὸ μάγο νὰ μὴ δώσει καμιά σημασία στὸ ἀνόητο πλάνο τοῦ βαρόνου, καὶ νὰ προσποιηθῇ ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ τὸν βοηθήσῃ. Καὶ ὅποτε, ὅταν θὰ κατακτούσε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Μάσσημπλαχ θὰ τοῦ παίζαμε μαζί κανένα νοστιμολαγνίδι.

Ἡ Καλαμοῦτζι ρόφη τὴν ἰδέαν μου ἐξαιρετικῶς. Καὶ ἔφυγε, χαμογελώντας σατανικά, ἐνῶ ἐγὼ γελούσα ἀπὸ μέσα μου γιὰ τὴ φάρσα ποὺ θὰ ἐπαίξα καὶ αὐτοὺς δύο...

Ἡ Καλαμοῦτζι ἔκανε κάμποσες μέρες νὰ φανῇ στὶς τακτικές συγκεντρώσεις στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Στὸ μεταξύ, ὁ βαρόνος ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρωτοτροπῇ με τὴν ὁραία οἰκοδόμοισιν, καὶ με περισσότερο θάρρος μάλιστα, τὸ ὁποῖο ἐγὼ ἀπέδιδα στὶς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ καβαλλιστής.

Ἐνα πρῶτ', ἔλαβα ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸν μάγο. Μὲ προσκαλοῦσε νὰ πάω τὸ ἴδιο βράδι κολὰς, τὰ μεσάνυχτα, νὰ τὸν ἀνταμώσω στὸ νησι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐτοχόμην, μοῦ ἔγραψε ὁ Καλαμοῦτζι, νὰ παρεμφερῶς μάλιστα σ' ἕνα τέταμο ποὺ θὰ μοῦ ἔμενε ἀλησμόνητο σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ γράμμα κέντησε, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν περιέργειάν μου, καὶ τὴν ὀριζόμενη ὥρα βεβαίως μου στὸν τόπο ποὺ μοῦ εἶχε πει ὁ μάγος. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, τὸ φῶς ὅμως ποὺ σκέραιζε τὸ φανερὸ τῆς γονόδας μου, μοῦ ἔδειξε ἀπὸ μακριὰ τὴ σιλουέτα τοῦ Καλαμοῦτζι, ὁ ὁποῖος με περιέμενε ὀρθὸς στὴν ἀποβάθρα.

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὴ γονόδα, μοῦ ἔκανε νόημα νὰ μὴ βγάλω λέξη ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ με ὠδήγησε στὸ σπίτι του, στὸ ὁποῖο μπήκαμε ἀπὸ μιά κρυφὴ εἰσόδον. Καὶ ἀφ' οὗ ποὺ περάσαμε ἀπὸ ἕνα σωρὸ μικρὰ καὶ ψηλοτάβανα σκοτεινὰ δωμάτια, με πῆγε σὲ μιά κάμαρη, ὅπου με ἔφησε μόνο.

Ἡ κάμαρη αὐτὴ εἶχε γιὰ μοναδικὸ παράθυρο, ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα στὸν τοίχο, ποὺ ἔβλεπε σὲ μιά ψηλὴ, πλουσιοποιομένη καὶ φωτισμένη αἶθουσα. Φαντασθθε ὅμως τὴν κατὰπληξή μου όταν, ριχνόμενος μιά ματιά ἀπ' αὐτὸ ἀνοιγμα, εἶδα τὴν Μπεττίνα ἐξαπλωμένη, ἀκίνητη, σ' ἕνα ντιβάνι, στὸ βάθος τῆς εἰσοδούσης ! Φορούσε μάρσα κ' εἶχε σχημακρὸν τὸ στήθος τῆς γέει, ὅαν νὰ καλοῦσε κάποιον κοντά της. Δὲν δυσκολεύτηκα καθόλου νὰ τὴν ἀναγνωρίσω.

Ὁμολογῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ ἀνηύχισα καὶ θύμωσα ταυτοχρόνως.

Τὴ γόρεσε ἐκεῖ ἡ Μπεττίνα τέτοια ὥρα ; Μήπως με ἀπατοῦσε, ἡ μῆψος ἐσχόρενε ν' ἀρξίσω νὰ με ἀπατᾷ με κανένα ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους θαυμαστές της.

Ἡ ὁρὸς με παρέφερε κ' ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο με εἶχε κλείσει ὁ Καλαμοῦτζι καὶ νὰ τρέξω κοντὰ στὴν Μπεττίνα, γιὰ νὰ τῆς ζητήσω ἐξηγήσεις, όταν ἔξαφνικὰ με συνεκράτησε ὁ θόρυβος μιᾶς ἀνοιγμένης πόρτας.

Καὶ εἶδα τότε τὸν Καλαμοῦτζι νὰ ὀδηγῇ τὸ βαρόνο Μάσσημπλαχ, ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ... Ἐκείνη νὰ φωνάζω ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησή μου. Μὰ ποῦδεν ἐπὶ τέλους κορόιδευε ὁ συκαμμένος αὐτός μάγος ; Ἐμένα ἡ τὸ βαρόνο ;

Στὸ μεταξύ ὁ βαρόνος πλησίασε τὸν ντιβάνι, ὅπου ἦταν ἐξαπλωμένη ἡ Μπεττίνα. Γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆς μιλά με ζωηρὴ χειρονομίες. Τὸ κεφάλι μου βούιζε τόσο δυνατὰ, ὥστε δὲν μπορούσα ν' ἀκούω τί τῆς ἔλεγε, οὔτε καὶ τί τοῦ ἀπαντοῦσε κείνη...

Ὅταν εἶδα τὸ βαρόνο νὰ πλησιάζει τὴν Μπεττίνα περισσότερο καὶ ν' ἀνοίγει τὰ χεῖρα του σὰν νὰθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ ἄλλο, καὶ ἔβιασα τὸ κεφάλι μου μέσα στὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου, ἑτοιμὸς νὰ φωνάξω στὸν Μάσσημπλαχ νὰ μὴν τοῦ μολήνῃ ν' ἀπλόωνι χεῖρ πάνω στὴν Μπεττίνα, γιατί θὰ τὸν σκοτόναι.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ὁ βαρόνος ἔβγαλε τὴ μάρσα τῆς ἀκίνητης Μπεττίνας, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση. Ἀλλ' αἰσῶς ὁπισθοχώρησε, ἀφήνοντας μιά φοικαλέα κρηνὴ τρόμον. κ' ἔπεσε καταγῆς...

Πίσω ἀπὸ τὴ μάρσα, προβάλε ὅχι τὸ νοστιμὸ πρόσωπο τῆς Μπεττίνας, ἀλλὰ μιά ἀπαίσια νεκροκεφαλὴ !...

Ἡ Μπεττίνα ποὺ καθόταν στὸν ντιβάνι ἦταν ἕνα ἀνδρείκελλο ποὺ τὸ εἶχε φτιάξει ὁ μάγος ὁ Καλαμοῦτζι, γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν ἀντιζήλο τὸν καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ! Καὶ τὸν ἐκδικήθηκε, πράγματι, σκληρὰ. Ὁ ἄτυχος βαρόνος ἔπαθε συγκοπή ἀπ' τὸν τρόμο του καὶ τὸν βγάλανε νεκρὸ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ μάγον !

ANPY NTE PENIE
(Τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἐνας ἀδιάντροπος Λόν Ζωνὴν ὀδηγεῖται στὸ ἐπ' αὐτοφῶρο πταίσια, ἐπειδὴ, μέσα σ' ἕνα τρέφι, δοκίμασε ν' ἀγκαλιάσῃ μιά ἀγνώστη κυρία, με τόσο πάθος ὥστε τῆς ἔσπασε τὸ φροντάνι...

Ἡ κατηγορούμενος διατείνεται ὅτι αὐτὸ ἔγινε κατὰ λάθος.

Ἡ Πταισματοδίκης ἔζητησε τότε ἀπὸ τὴν λαοφύλα γιὰ τοῦ δείξῃ τὸ ξέλλωμα τοῦ φροντανιοῦ τῆς, γιὰ νὰ δῇ ἂν πράγματι ὁ κατηγορούμενος ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι τὸ φροντάνι ἦταν σχισμένο ὡς αὐτὸ, ἀγανακτήσας καὶ φώναξε στὸν Λόν Ζωνὴν :

— Ἀ ! μὰ ἐπὶ τὸ... πταίσια ἐπὶ τὸ... κούτα !...

Καὶ τὸν κατέδικασε σὲ τριμῶνα φυλάκισιν.

Ἡ κυρία Πραξιδέα πῆγε μὴ Κορμὴ ν' ἐπισκεφθῇ τὸν Ζωνὴν Κίρτο τὸν Παροῖον. Ὅταν τελείωσε τὴν ἐπισκεψὴν τῆς, σκέφθηκε νὰ πᾶν νὰ δῇ μιά φίλη τῆς ποὺ ἔμενε ἐκεῖ κοντά :

Ἡ φίλη τῆς τὴν δέχθηκε με μεγάλη χαρὰ...

— Νά, τῆς εἶπε ἡ κυρία Πραξιδέα, ἦρθα ὡς ἐδῶ νὰ δῶ τὰ ζῶνα καὶ εἶπα νὰ περάσω νὰ δῶ... καὶ σένα !

Ἡ μικρὴ Γράμπη μπαίνει σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο.

— Θέλω καραμέλλες γιὰ τὸ βῆμα, λέει στὸν ζαχαροπλάστη.

— Εἶνε γιὰ σένα, παιδί μου !

— Οἱ καραμέλλες εἶνε γιὰ μένα. Τὸ βῆμα τὸν ἔχει ἡ γαμπά.

Ἡ Μάριος σταματᾷ ἕναν ἀγνώστου τοῦ κύριου μὲς σ' ἡ μὴση τοῦ δρόμου, τοῦ βγάλει τὴν ἐπισκεψὴν τῆς, καὶ τοῦ λέει :

— Μοῦ δανίζετε, σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἕνα ἐκδοσάκι...

— Μὰ, κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος κατὰπληκτος, δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς γνωρίζω...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς ζητοῦ κ' ἐγὼ δανειζά. Ἐκείνου ποὺ με ἔφερον, δὲν μοῦ δανειζοῦν πιά χορμάτα...

— Γκαρσόν, ἔλα δῶ. Τὰ στρεῖδια ποὺ μοῦ ἔφερες ἐνῶ ἐρεῖσαι... Καὶ ὅμως σοῦ εἶχα ζητήσει στρεῖδια φρεσκά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ εἶχα φάει ἐδῶ ποὺ δέκα ἡμέρες.

— Ἀπὸ τὰ ἴδια ἀκριβῶς στρεῖδια σὰς ἔφερα, κύριε. Μὴς εἶχε μείνει ἀπὸ τότε μιά μερίδα...

Ἀπὸ τέκνα τῆς εὐάνδρου Μασσαλίας—ὅλοι οἱ Μασσαλιῶται διακρίνονται ὡς γνωστὸν γιὰ τὴν ἀποστομὴν τὸν πρὸς τὸ ψέμα—αἰσιολογοῦν μὴ μετὰ γιὰ τὸ ψέμα.

— Εγὼ, εἶπε ὁ ἕνας, ἔπαισα μιά μετὰ ἕνα ψέμα τόσο μεγάλο, ὥστε χρειάστηκα νὰ φωνάξω δέκα ἀνθρώπους γιὰ νὰ με βοηθήσουν νὰ τὸ μεταφέρω.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Τὸ ψέμα τὸ δικό σου εἶνε μαριδίτσα μπρὸς στὸ ψέμα ποὺ εἶχα πιάσει κατότε ἐγώ...

— Πόσο μεγάλο ἦταν ;

— Δὲν θυμάμαι. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ εἶνε πὼς ὅταν τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὴ θάλασσα τὸ νερὸ εἶχε κατέβει δύο μέτρα !...

Ἐνας κτοχὸς ζωγράφος στέκεται μπρὸς σ' ἕνα κατάστημα δερματίνων εἰδῶν καὶ κιντρεῖ τις βαλίτσες ποὺ εἶνε ἀραδιασμένες μπρὸς τὴν πόρτα.

Τὸν πλησίαζει ἕνας ἐπάλληλος τοῦ καταστήματος καὶ τὸν ρωτᾷ εὐγενέστατα :

— Μήπως θέλετε καμμιὰ βαλίτσα ;

— Νά τὴν κάνω τί ;

— Μὰ... νὰ βαζέτε τὸ ρούχα σας !

— Καὶ ὅποτε ; Θέλετε νὰ περπατᾷτε ὁλόγυμνος στὸς δρόμους ;

— Ἀλήθεια εἶνε, μπαμπά, ὅτι οἱ ἀνθρώποι εἶνε πλάσιμένοι ἀπὸ ἀσθένειαν !

— Ναι, παιδί μου.

— Καὶ οἱ ἀρσενάδες τὸ ἴδιο ;

— Ἐννοεῖται...

— Φαντάζομαι ὅμως πὼς κείνι θὰ ἔγιναν ἀπὸ καρδονόσκονη !

Σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, συζητοῦν διὸ φίλες.

— Τὴ κάνει ἀλήθεια ἐκείνη ἡ Μαίρη ; ρωτᾷ ἡ μὴ τὴν ἄλλη. Ἐχω χρονία νὰ τὴ δῶ.

— Μά, γιὰ τὴν ὥρα εἶνε... παντοφλεμένη !

